

Slovo k povzbuzení na neděli 2. února 2025, na svátek **Uvedení Páně do chrámu**
Biblická čtení: Mal 3,1-4; Ž 24; Žid 2,14-18; Lk 2,22-40

Milé sestry, milí bratři,

na dnešní neděli připadl tedy **krásný a starobylý svátek** Uvedení Páně do chrámu. Rok co rok nás vrací ještě tak trochu **zpět do doby vánoční**. Ostatně dříve teprve dnešním svátkem vánoční doba končila a i dnes, kde je to zvykem, mohou být jesličky v kostele vystaveny až do dnešního data. Rozevívá se totiž před námi **událost**, která s děním kolem **narození Páně** opravdu souvisí. Událost, k níž došlo **čtyřicet dnů po** Ježíšově narození, jak svědčí Lukášovo **evangelium**:

Josef s Marií a novorozeným Ježíšem přicházejí **do jeruzalémského chrámu**, aby podle **ustanovení** mojíšského Zákona přinesli **za prvorozeného** chlapce předepsanou **oběť**, pár hrdliček nebo dvě holoubata, a aby **rodička** byla rituálně **očištěna**. Do chrámu z vnuknutí Ducha v tu dobu přichází i **Simeon**, spravedlivý stařec čekající na **Mesiáše**. V dítěti ho **rozpozná** a **zaraduje se**. Vysloví nejprve své *Nunc dimitis* («Nyní můžeš propustit»), **kantikum** (které se dodnes modlí církve v breviáři jako poslední zpěv dne při večerním kompletáři). Ze Simeonových úst následně zazní **proroctví**, že až **Kristus** doroste, stane se **znamením**, jemuž se bude **odporovat**, a že i **Mariinu** duši pronikne **meč** (v čemž pak následná duchovní tradice přečte první ze sedmi novozákonních bolestí Panny Marie). V chrámě je i prorokyně **Anna**, spravedlivá stařena, sloužící tam Bohu postem a modlitbami již nějakých pětadesát let. I ona se **zaraduje**, když spatří dítě, **velebí Boha** a začne o dítěti **vyprávět** všem bohabojným.

Ti všichni k nám **promlouvají**, jsme opět **pozváni** mezi ně, jsme pozváni pokusit se jim **naslouchat**.

Panna Maria se svatým **Josefem** k nám dnes promlouvají zvláště svou **pokornou věností** **příkázáním**, která vnímají jako **Boží** a která svým příchodem („uvedením Páně“) do chrámu dodržují. Jejich věnost tak **umožní**, že **Simeon** a **Anna** jako jedni z prvních – bez vnějšího zázraku nebo znamení, bez hlasu z nebe, bez andělů či hvězdy na nebi, jen v srdci a z vnuknutí Božího Ducha – (že Simeon a Anna) **rozpoznají** v narozeném dítěti Božího **Mesiáše**.

Je to druh **věnosti**, jakou často mají zejména **proští a zbožní lidé**. Tenkrát i dnes. Jsou **věrní** svému **svědomí** a chtějí to, co slyší jako dobré Boží, také **vykonat**, třeba někdy až **prvoplánovitě**. I to je totiž hodné úcty a následování.

Věnost Božím příkázáním, zvláště nejpodstatnějšímu příkázání **lásky** přikrývající množství jiných hříchů, **věnost lásce k Bohu, lidem a světu** za všech okolností, klidně **prvoplánovitě**, pokorně a tiše, totiž **může** umožnit podobná **Boží navštívení**. Těch, kteří **věrní** jsou, ale i všech **kolem** nich, které oni svou věností mají rádi, kterých se i skrze ně dotkne nějak dobrý Bůh.

Ono totiž asi platí, že ke skutečné lásce až **prvoplánovitá věnost** jejím jednoduchým **imperativům** nějak patří. I třeba takovým imperativům, jež se mohou zdát nějak zbytečné, ale jsou stále z lásky.

I to totiž snad můžeme v příkladu Panny Marie a svatého Josefa slyšet...

Ne nepodobně k nám možná promlouvají i **Samuel** a **Anna**. I oni byli **věrní a trpěliví** v **čekání** na Pána, ve své **modlitbě** a ve **službě** v Božím chrámě.

I **trpělivé čekání** k víře v Boha patří. Trpělivě **čekat** na jeho příchod, na Kristovo navštívení, **chodit** do nějakého **prázdného chrámu** se vším, co tato metafora může znamenat, činit tak den co den. **Chrámem** pak nám může být kostel, vlastní nitro, duše, příroda, společenství lidí

blízkých i vzdálených, jakož i bratří a sester. Jakoby prázdným chrámem se nám může stát i vnější podoba svátostí či text Písma svatého. A mnoho dalších „míst“ Boží přítomnosti.

Chodit tam všude jako do chrámu, byť se nám může zdát **prázdný**, pokorně v něm **sloužit** Bohu a lidem a **čekat**, až Pán konečně nějak přijde, **ke křesťanské víře** asi nějak **patří**.

Simeon a Anna jsou **vzorem** takové celoživotní věrnosti, jedné z **nejdůležitějších** křesťanských **ctností**. Věrní máme být Bohu, Kristu, lidem kolem sebe, svému svědomí, svým posláním ve světě a dobru. **Věrnost** tak patří nejen k víře, ale i **k lásce a naději**. S tím, že právě věrnost je někdy **těžší** než cokoli jiného...

Tak snad nějak – a jistě mnoha dalšími způsoby – k nám promlouvá **evangelium**.

Ale možná k nám může promluvit i úvodní obřad **žehnání svící** a následný **průvod s nimi** (*lucernarium*). I když se tato vstupní část sváteční bohoslužby třeba slaví jednodušeji, jen takzvaným slavnostním vstupem, žehnáním rozžatých svící v rukou věřících.

Průvod se svícemi na dnešní den je téměř **tak starý** jako svátek sám. **Slavení svátku** je doloženo již ve čtvrtém století, píše o něm Římanka Egeria ve svém slavném cestopise popisujícím její cestu do Svaté země. **Průvod** je doložen nejpozději od století následujícího.

Rozžaté **svíce** již od starokřesťanských dob **symbolizují Krista**; jako takového i již nějak jsoucího i **v našich rukách**, podobně jako byl **v náručí Simeonově**. K dnešnímu svátku se však váže ještě jedna starobylá legenda. Říká, že na cestě mezi Jeruzalémem a Betlémem byl **klášter**, který tam založila jistá zbožná zámožná žena jménem **Hikelia**. Ta vybavila mnichy kláštera **svícemi** s jasným posláním: Až **Kristus se na konci světa vrátí** na zem, mají ho za světla těchto svící **doprovodit** do svatého města Jeruzaléma. I proto prý byl s dnešním svátkem spojen průvod s rozžatými svícemi.

Spojme-li základní **symboliku** rozžaté svíce (jakožto Krista) s touto **legendou** (svěcené svíce), pak rozžaté **svíce** v našich rukou **symbolizují** jak **Krista** stále nově sestupujícího z nebe a rodícího se do našeho světa, tak i **Krista** jsoucího **již v našich rukách**, již narozeného do našeho života.

Kristus – tak i onak – má být Božím **světlem** nám i našem okolí. Kristus – podle legendy – má sám být naším světlem, až **týž Kristus znovu přijde** na konci našeho života i na konci světa. **Kristus** má být **světlem** našeho života, skrze které se setkáváme a jednou máme plně potkat **se Světlem Božím**. Bez Krista se s Kristem můžeme osudově minout. A za **Krista** si – v této větě – dosadme **vše** autenticky **křesťanské, lásku a dobro**.

Zápal lásky k Bohu a lidem jakožto základní **opce a emoce** našeho života nás **spojuje s Božím světem** a je na celém křesťanství a celém lidském životě tím **nejzásadnějším**. Veškeré naše **braní Krista do rukou** – co jen tato metafora může znamenat – by proto mělo ústit **do zápalu lásky**.

Díky přítomnosti **Božího plamene**, zapalujícího knot naší duše ve voskovici našeho těla **láskou**, máme **naději** se s Kristem a Bohem **neminout**. Ani během života, ani na jeho konci. Máme **naději obstát** všem bouřím, hromům a bleskům života a světa; i tak si snad můžeme metaforicky aktualizovat lidovou „**hromničku**“. A hlavně máme naději Kristem **zazářit** i druhým, **zahřát** je, kamkoli k nim a s nimi přijdeme a půjdeme. Což by vlastně mělo být pro nás tím životně **nejdůležitějším**, má-li být naší životní **opcí Boží láska**.

I to nám snad říká dnešní **lucernarium**...

Milé sestry, milí bratří, pokorná **věrnost** Božím přikázáním, zvláště přikázání lásky, **trpělivost** v čekání na Pána, věrnost přátelství s ním, chození i do (zdánlivě) prázdných chrámů, touha po **zapálení srdce láskou** a snaha o ni; to vše a mnohem více jsou formy stále nového **uvedení Páně do chrámu** našeho srdce a života...